

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa Miasta Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł. w Ł. przeciwko D. M. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego D. M. na rzecz powoda Miasta Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł. w Ł. kwotę 17.175,68 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym odpowiedzialność w zakresie w/w kwot jest solidarna z odpowiedzialnością A. B., wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 28 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt VIII Nc 1371/14,
2. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 1.493,63 zł,
3. oddalił powództwo w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku złożyły obie strony.

Strona powodowa zaskarżyła wyrok w części dotyczącej punktu 3., zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez jego wadliwe zastosowanie polegające na błędnej ocenie dowodów w zakresie ustaleń co do faktu zamieszkiwania D. M. w lokalu przy ul. (...) w Ł. oraz na dowolnym ustaleniu, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia jest skuteczny,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie względem podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za I i II instancję według norm przepisanych.

Pozwany zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1., zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu art. 118 k.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne obliczenie kwoty, która uległa przedawnieniu,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wskazania jakie należności i za jaki okres składają się na zasądzoną kwotę główną w pkt 1. wyroku,
3. naruszenie przepisu art. 355 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku jakie należności i za jaki okres objęte zostały punktem 2. wyroku, tj. uzasadnienia kwot, co do których postępowanie zostało umorzone.

W kontekście przedstawionych powyżej zarzutów pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie roszczenia powoda w całości oraz umorzenie postępowania w pkt 2. co do kwoty 3.197,77 zł, a nadto wniósł o zwolnienie go od kosztów postępowania w I oraz II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje podlegały oddaleniu jako niezasadne.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie,

bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku z dnia 17 marca 2015 roku.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarówno powoda, jak i pozwanego, zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, że w myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom apelujących – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy, wydając zaskarżony wyrok, wziął pod uwagę zebrane dowody i przeanalizował je wskazując jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

Zdaniem Sądu Okręgowego ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. W konsekwencji podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W dalszej kolejności konieczne jest odniesienie się do podniesionego w apelacjach obu stron zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 118 k.c., a w apelacji powoda dodatkowo art. 5 k.c., w kontekście podniesionego zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił, czy zachodzą w niniejszej sprawie warunki do przedawnienia, a także w uzasadnieniu wskazał, że nie zostały wykazane okoliczności do uznania zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego.

Chybiony jest także zarzut pozwanego dotyczący naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. W tym miejscu należy wskazać, iż zarzut naruszenia powyższego artykułu jest zarzutem wyjątkowym i może być uwzględniony, jeżeli treść pisemna uzasadnienia nie pozwala w całości na ocenę toku wyводу dokonanego przez Sąd rozpoznający sprawę i motywów rozstrzygnięcia. W przedmiotowej sprawie taka okoliczność nie zachodzi, a sam zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. pozostaje bez wpływu na wynik sprawy. Odnosnie zarzutów pozwanego wskazanych w apelacji dostrzec należy niespójność, bowiem zaskarżył on wyrok jedynie w zakresie punktu 1., natomiast w zarzutach odnosi się do naruszenia

przepisów prawa procesowego co do rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2. orzeczenia, a nadto wnioski apelacji dotyczą ponownego obliczenia kwoty objętej umorzeniem postępowania. Zgodnie z art. 505⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Mając na względzie niekonsekwencję pozwanego oraz przedstawione powyżej rozważania, należy uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. za nietrafny w całości.

Przepis art. 355 k.p.c. także nie został naruszony, bowiem w piśmie z dnia 30 grudnia 2014 roku powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 1.493,63 zł, natomiast na rozprawie dnia 8 stycznia 2015 roku pozwany wyraził zgody na cofnięcie powództwa w w/w części. Nie ujawniły się w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c., aby Sąd mógł uznać cofnięcie powództwa za niedopuszczalne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił obie apelacje.